

Mijn verhaal

bijgewerkt tot 6/05/2022

7 januari 1977, mijn geboorte. Twee weken later dan voorzien. Het was uitgerekend dat ik een kerstekindje zou worden. Ca twee jaar later sprak ik mijn eerste woordjes, heb ik achteraf begrepen.

Sinds mijn zevende zou ik diverse psychiaters en psychologen gezien hebben, volgens mijn ouders. Echter kan ik mij dat niet herinneren.

Rond mijn 16de zou een psycholoog mijn moeder gewaarschuwd hebben dat ze moest oppassen, anders zou ik er wel eens een einde aan kunnen maken.

Twee of drie jaar later ging ik regelmatig op gesprek naar een Brugse instelling met de naam SPS. Zowel het vijfde als het zesde middelbaar (TSO Handel) heb ik telkens gedubbeld, omdat een aantal leraars vonden dat ik niet genoeg presteerde. In beide gevallen was één van de vakken "godsdienst". Alsof ik dat ooit zou nodig hebben.

Nadien ben ik naar Antwerpen getrokken voor een opleiding tot horlogemaker (5de, 6de en 7de jaar BSO), in de voetsporen van mijn vader. Daar verbleef ik op een studentenkamer.

Achteraf liet mijn vader weten dat ik daar een beetje openbloeide.

Tijdens mijn laatste jaar (september 1999) vertrok mijn vader definitief het huis uit. Paar dagen later op een donderdag belde hij mij op via de school waar ik zat. Dat was een donderslag bij heldere hemel. Ik vraag mij trouwens nog altijd af waarom er thuis nooit over die problemen werd gepraat met ons (de kinderen) er bij. Voor zover ik mij kan herinneren kreeg ik de zaterdag erna de allereerste knuffel van mijn moeder. Dat voelde heel vreemd aan.

Eens afgestudeerd wou ik zo snel mogelijk op eigen benen staan. Zo gezegd zo gedaan. Ik begon als zelfstandige horlogemaker in bijberoep, maar dan thuis in de ouderlijke zaak. Achteraf gezien was dat misschien niet zo'n goede beslissing.

Eind 2003 (?) kreeg ik de nodige middelen van mijn grootvader om een auto aan te schaffen. Eindelijk iets meer vrijheid.

Vanaf 2005 werkte ik volledig zelfstandig en nog steeds thuis, omdat dit het goedkoopste was.

Twee jaar later (november 2007) stierf mijn opa aan vaders kant, waar ik een redelijk goede band mee had. Op de plechtigheid liet ik dan ook een paar traantjes.

In 2009 heb ik mij beroepshalve financieel laten gaan. Ook ging ik twee keer naar Zwitserland op mijn eentje. Die laatste keer was op reis voor drie weken. En dus maakte ik veel schulden.

Vanaf 2010 wist ik mij te herpakken. Ik begon de gemaakte schulden af te betalen. Tegen eind 2011 waren die schulden bijna helemaal verdwenen.

Eind 2010 nam ik de zaak van mijn moeder over. Het bleek winstgevend te zijn. Ik had niet veel over, maar toch. Half 2011 kreeg ik van de financieel adviseur van mijn vader te horen dat ik moest verhuizen tegen eind van dat zelfde jaar. Bleek dat mijn vader niet aan mij wilde verhuren vanaf 2012. Mijn vader was toen eigenaar van het gebouw en mijn moeder de hoofdhuurster.

Heel snel moest ik iets nieuws vinden. Ik kwam terecht in Sijsele met de winkel en in Damme voor mezelf. Huur: ca 1200 voor beiden. En ik moest opnieuw schulden (geld lenen) maken om de verhuis te kunnen betalen. Achteraf gezien net niet haalbaar. Dus veel te duur voor die locatie. Eind 2012 verhuisde ik dan uit noodzaak naar Torhout. Had ik geen schulden dat was dat leefbaar, maar door de reeds opgestapelde schulden, bleef het bergaf gaan. Half 2013 kreeg ik te horen dat er een faillissement boven het hoofd hing. Ik begon te zoeken naar antwoorden met deze website (<https://nieuwsvaneuropa.wordpress.com>) als gevolg. Februari 2015 werd ik dan uit huis gezet. Uit pure noodzaak om toch maar onderdak te hebben ging ik op aanraden van een psycholoog (Johan Witdouck) naar Sint-Amandus Beernem. Terwijl er nog andere oplossingen waren.

Diezelfde psycholoog kon voor mij onderdak regelen in het psychiatrisch ziekenhuis St Amandus te Beernem. Als je moet kiezen tussen zo'n onderdak en de straat, dan is de keuze snel gemaakt. Het werd dus een vrijwillige opname. De psychiater van dienst (Sofie De Saedeleer) beweerde bij hoog en bij laag dat ik ziek was. Ik zou waanbeelden hebben, terwijl ze dat niet eens op een wetenschappelijke manier kon

bewijzen. Ze schreef dan ook medicatie voor. Alsof dat veel zou helpen. Wie mij kent, weet dat ik geen medicatie slik, ook niet onder dwang. Omdat ze beweerde dat ik waanbeelden had, en ik geen medicatie aanvaardde, wist ze er niet beter op om een verzoek in te dienen om mij gedwongen op te nemen ter observatie voor 40 dagen.

Tijdens mijn verblijf in Beernem probeerde ik een nieuwe professionele doorstart te maken in Roeselare. Maar helaas. De bank weigerde. Dat betekende dus het faillissement. Wat niet wil zeggen dat ik mijn passie opgeef. Ik kan later nog altijd opnieuw beginnen. Waar of wanneer weet ik nog niet.

Op 13/3/2015 kreeg ik een brief van het gerecht. In die brief stond dat ik een gevaar voor mezelf zou geweest zijn. Een medisch rapport heb ik tot op heden nog niet gezien. Dat rapport was gebaseerd op hooguit enkele gesprekken. Hoe kun je nu over iemand oordelen door er slechts enkele keren of zelfs helemaal niet mee geproken te hebben? Je kan hooguit een mening hebben. Zo zie ik het toch.

Na ca 1 maand kreeg ik te horen dat de psychiater van afdeling De Bron mij gedwongen wilde laten opnemen ter observatie voor 40 dagen. Dat zag ik uiteraard niet zitten. Dus zette ik een noodoproep op Facebook voor beter tijdelijk onderdak. Uiteindelijk werd die beantwoord door een jonge vrouw uit Rotterdam. Net voordat de vrederechter in Beernem toekwam voor de zitting vertrok ik. Die jonge vrouw heeft mij er door geholpen. En dus niet psychiatrie.

Op het moment dat ik deze tekst begon te schrijven (1/04/2015) verbleef ik bij een gastgezin in Rotterdam. Heel lieve en zachtaardige mensen met schatten van kinderen. Enkele dagen later was ik tot het besef gekomen dat ik nooit de kans kreeg om mezelf te zijn. Heel heftig. De voorafgaande 38 jaar dacht ik dat ik mezelf was. Niet dus. Mijn moeder dacht dat er iets "mis" was met mij. Toch niet, ik ben grotendeels zo opgevoed.

Bij terugkeer naar België had ik niet veel andere opties dan opnieuw naar Sint Amandus terug te keren. Ik begon mijn ervaringen op een blog te zetten. Deze website (<https://exituitdematrix.wordpress.com>) is het resultaat. Had ik toen geweten wat ik nu weet, dan was het vermoedelijk anders gelopen. Die 40 dagen gingen in. Er werd mij ook medicatie aangeboden welke ik steevast weigerde. Omdat ik wist dat dit totaal niet zou helpen. Andere behandelingen weigerde ik ook. Ik was niet ziek, het was mij enkel om dat bed te doen. Begin oktober vorig jaar wilden ze dat ik daar vertrok. Ik had net voordien een caravan gekocht. Een auto had ik toen al. Ik vertrok en kwam via Leopoldsburg terecht in Balen bij twee lieve mensen. Ik bleef daar bijna 1 jaar tot begin september. Toen ik eind augustus heimwee kreeg, ben ik teruggekeerd en kwam op een boerderij terecht in Wingene. Dit was slechts tijdelijk. Tijdens die maand was ik aan het zien om opnieuw als zelfstandige aan de slag te gaan. Alleen kreeg ik nergens een lening te pakken. Ondertussen kon ik niets anders dan de verzekering van mijn auto op te zeggen. Ik had geld nodig. Die opzegging kon alleen maar door de officiële nummerplaat in te leveren. Na die maand vertrok ik. Ik kon voor enkele dagen terecht op een provinciaal kasteeldomein. Zij het enkel met het akkoord van de conciërge. Na het bezoek van de boswachter moest ik vertrekken. Ik kwam aan in Zedelgem waar ik opgroeide. Uit pure noodzaak parkeerde ik mijn auto en caravan langs de weg en sliep ik in de caravan. Zonder verwarming en zonder watervoorraad. Ik had wel nog wat geld over om wat eten en water te kopen. Daags nadien stond de politie daar om mijn auto en caravan in beslag te nemen (lees: te stelen). Die avond kon ik voor één nacht bij mijn moeder terecht. De vier volgende nachten sliep ik bij de nachtopvang. Sinds half oktober kan ik tijdelijk terecht in het huis van een behulpzame mens, waarvoor dank. En het kost mij niets. Dat huis heeft echter geen verwarming en enkel regenwater als stromend water. Elektriciteit is er wel.

Bijna onmiddellijk heb ik dan een leefloon aangevraagd. Dit omdat ik een sanctie opliep van VDAB. Het ocmw besliste om mij sinds 6 oktober een leefloon toe te kennen als samenwonende dakloze, zijnde ca 574€. En ze keren nog niet eens het volledige bedrag uit. 80€ per week en de rest als ik een appartement gevonden heb. Een dakloze, beste mensen, is per definitie alleenstaand. Ten tweede hebben ze bij het ocmw geen enkel bewijs dat ik zou samenwonen met iemand. Het is niet omdat er nog een hoop spullen en kledij van de eigenaar van het huis daar ligt, dat ik daarom met iemand zou samenwonen of -leven. Bijgevolg had ik recht op het volledige leefloon als alleenstaande van ca 867€. Ondertussen is de werkloosheidsuitkering opnieuw in orde.

Begin februari kreeg ik te horen dat de inhoud van mijn caravan net voor kerstmis vorig jaar overgebracht werd naar de technische dienst van de gemeente Zedelgem. Om mijn spullen terug te krijgen, eisen ze dat ik de opslagkosten van bijna 500€ (ondertussen meer) zou betalen. Dat zal nog een staartje krijgen. Ook kreeg ik te horen dat mijn caravan overgedragen werd aan justitie. En dat zonder mijn toestemming. Nu weet ik niet echt goed wat ik ga doen. Ofwel kunnen ze die houden ofwel probeer ik die terug te halen. In het eerste geval kost het hen meer dan het hen opbrengt. Ik heb voor die caravan slechts 650€ betaald, terwijl de sleep- en stallingskosten ondertussen ver boven de 1000€ uitlopen. In het tweede geval weet ik niet of het mij gaat lukken. Als iemand tips heeft, laat het gerust eens weten. Ik heb in elk geval geen zin om een cent te betalen om die terug te krijgen.

Door een kwetsende reactie op facebook enkele weken geleden, besepte ik dat ik eigenlijk niet meer thuishoor in deze maatschappij. Even verderop lees je waarom. Ik overweeg dan ook om een ziekte-uitkering aan te vragen, zodanig dat ik op mijn gemak mijn toekomstplannen kan uitvoeren.

Iedereen is uniek op zijn/haar eigen manier. Al die zogenaamde hulp die mijn moeder mij probeerde te geven heeft dus weinig geholpen.

Ik ervaarde mijn moeder als dominant. Om dat ietwat te verzachten bouwde ik onbewust een soort van zelfverdedingsmechanisme in. Ik werd koppig. Nu klaagt ze dat ik niet meer luister. Dat is omdat ik zelf eigenhandig wou (en nog steeds wil) beslissen wat ik ging (ga) doen. Volgens mij kan mijn moeder mij moeilijk loslaten. Misschien is dat de reden waarom ze mij bleef vertellen wat ik moest doen en op welke manier.

Na 40 jaar en een zoektocht van meer dan 3 jaar heb ik mezelf gevonden. Nu kan ik mijn leven heropbouwen. Maar dat zal niet makkelijk zijn, heb ik al ondervonden. In een andere facebooknotitie lees je mijn ervaringen met immo makelaars.

De band met mijn vader blijkt toch veel sterker dan ik dacht. Ik zie mijn ouders allebei even graag. Hetzelfde geldt voor mijn broer en mijn zus.

Over gevoelens werd er thuis nooit gesproken. En ik weet nog niet waarom. Door het gebrek aan geborgenheid en echte liefde, haalde ik de liefde van materie en voedsel. Vooral mijn moeder heeft mij emotioneel verstikt, zonder dat ze zich er bewust van was. Ook had ze zeer weinig tijd voor mij, tenzij om van hot naar her te rijden in de overtuiging dat er iets “mis” was met mij. Voor gezelschapsspellen bijv heeft ze geen geduld. Ze wilde werken. Misschien omdat ze vroeger niets anders gezien heeft.

Mijn beide ouders wilden dat ik presteerde in deze maatschappij. Ik leef liever. Ik ben een multidimensionaal wezen die simultaan op verschillende niveaus opereert. Ik ben hier niet om te conformeren, ik ben hier niet om beknot te worden, ik ben hier niet om tot slaaf gemaakt te worden, ik ben hier niet om misbruikt te worden, of om te wedijveren met mijn vrienden, familie of burens. Presteren doe ik hoegenaamd niet meer. Die tijd is voorbij. Ik heb de eerste 38 jaar van mijn leven geleefd zoals anderen dat wouden. Ik werd dus geleefd. Nu leef ik zoals ik dat wil. Uiteraard zonder een ander te schaden. Ik ga alleen nog doen wat ik graag doe. Werken doe ik alleen nog maar voor eigen rekening of in een samenwerkingsverband. Niet meer in ondergeschiktheid.

Ik ben autistisch en ben er trots op. Autisme is GEEN ziekte en al zeker geen handicap. Je kan er dus ook niets aan veranderen. Het is gewoon een manier van zijn. Je bent zo of je bent zo niet. Niets verkeerd mee. In de DSM-VI staat het dan weer wel aangegeven als stoornis. Maar dat heeft ook zijn redenen. Mensen die autistisch zijn hebben een groot overzicht over alles en ook oog voor detail. De overheid wil dat niet. Dus maken ze er een stoornis van. Autisme is niets anders dan een psychische stempel om er uiteindelijk veel geld aan te verdienen. Net als ADHD en andere zogenaamde “stoornissen”.

Enkele eigenschappen van mensen met autisme die ik ook deel:

1. gevoel voor natuurlijke orde
2. oog voor details

3. richt zich op concrete zaken
4. baseert zich op gelijkenissen
5. houdt zaken en situaties het liefst formeel en logisch (vooral dat laatste)
6. houdt zich aan de feiten
7. gedraagt zich consequent
8. is erg objectief
9. is perfectionistisch (niet voor alles)
10. redeneert deductief: Niet iedereen kan mij in mijn redeneringen en conclusies volgen.
11. is vaak minder gevoelig voor een gespannen sfeer
12. heeft een houvast aan realisme
13. boekt betere resultaten op taken die een bepaalde gerichtheid vragen
14. heeft vaak een betere gerichtheid op visuele details: ik bekijk dan ook veel video's of films. Die kan ik veel beter onthouden dan lange teksten.
15. munt soms uit op gebieden waar de meeste samenhangdenkers matig in zijn
16. is eerlijk
17. vindt er geen doekjes om: ik heb een hekel aan mensen die rond de pot draaien. Soms zeg ik zaken die bij anderen keihard kunnen aankomen.
18. is rechttoe, rechtaan: liegen en bedriegen kan hij niet...
19. heeft graag een globaal overzicht over verschillende zaken.

Nog een aanvulling van wat hierboven vermeld staat. Als ik het nut of de logica van een bepaalde regel niet zie, dan kan ik mij daar niet aan houden. Gezien ik een andere manier van denken heb, heb ik met veel regels die door anderen als normaal aanzien worden, een probleem. Dit leidt vaak tot conflict ondanks het feit dat ik dat wil vermijden.

Bijgevolg kan ik dan ook niet in loondienst gaan werken. Wel als zelfstandige wat ook de bedoeling is.

Ter info: 99% van wat je leest in de DSM-VI (binnenkort VII) is klinkklare onzin. Psychische stoornissen (op een paar uitzonderingen na) bestaan simpelweg NIET. Wetenschappelijke bewijzen voor het bestaan er van ontbreken gewoon.

Op negatieve prikkels reageer ik ook minstens even negatief. Ik heb dus positieve prikkels nodig.

Mij tot iets dwingen, zonder dat er een geldig contract of overeenkomst bestaat, heeft geen enkel nut.

Er zit veel in mij, maar het moet er nog uitkomen. Je kan dat zien aan de tikjes dat ik heb.

Voor alle duidelijkheid: ik verwijt mijn moeder niets. De schuld ligt bij mij. Ik ging veel sneller dan ik aankon. En dat is niet goed. Dat besef ik nu. Gezien mijn beide ouders mij opgevoed hebben, zijn zij ook beiden medeverantwoordelijk voor hoe ik nu ben.

Sinds de zomer van 2017 ben ik in het Zedelgemse Merkemveldbos aanbeland waar ik hoopte om een nieuw leven op te bouwen. Ik nam daar uit noodzaak een verlaten weekendhuisje in gebruik. Eind 2020 kreeg ik een brief van de gemeente waarin zij beweerden eigenaar te zijn van het weekendhuisje waar ik toen verbleef. In die brief stond te lezen dat ik binnen de 3 maanden moest vertrekken. Ik en bevelen gaan niet samen. Dus schreef ik hen een brief waaruit duidelijk bleek daar niet mee akkoord te zijn.

Beetje later kreeg ik een dagvaarding in de bus. Enkele maanden later werd ik uit huis gezet.

Sinds 11 mei verblijf ik in een doorgangswoning (één slaapkamer appartement) van het OCMW Zedelgem te Aartrijke.

Mijn huidige situatie

Op 11 mei 2021 werd ik met een hele overmacht uit het weekendhuisje gezet, waar ik graag vertoefde. Ik werd toen in een appartement gedropt.

Begin dit jaar werd mij koudweg medegedeeld dat ik het appartement (= noodwoning) moest verlaten. De reden: te weinig bewijsstukken van mijn intensieve zoektocht naar ander onderdak.

Bewijsstukken kan je pas voorleggen als je iets gevonden hebt. Die uitkering die ik op dat moment ontving was iets minder dan 1200€ per maand. Als je weet dat de meeste vastgoedmakelaars verwachten dat je inkomen drie keer groter moet zijn dan de huur, dan wordt het zoeken naar een speld in een hooiberg. Blijkbaar willen ze dat bij de sociale dienst niet snappen.

Gezien ze de contracten niet verlengd hebben, betaal ik dan ook niets meer. Tot dan was het een dagprijs van ca 14€.

Ook snappen ze blijkbaar niet dat ik een natuurmens ben. Dat ik niet thuishoor op een appartement.

In hun beslissingsbrief kan je tussen de regels door lezen dat ze mij dwongen om naar een ander appartement te verhuizen, midden in de stad. Dat is om ziek van te worden. Niemand kan een ander dwingen om ergens te gaan wonen.

Mijn toekomstplannen

Wie mij kent, weet dat ik een natuurmens ben. Ik hoor niet thuis in een druk en groot stadscentrum. Voor mij is dat veel te druk. Ook kan ik mij totaal niet aarden op een appartement. Ik verveel mij daar steendood. Dat heb ik nu aan den lijve ondervonden.

Ik wil op een gezellige en gezonde locatie (platteland, klein dorp of provinciestadje, dus geen grote stad) een nieuw leven opstarten, omdat ik mij daar thuis voel. Mijn bedoeling is om zo snel mogelijk opnieuw aan de slag te gaan als zelfstandig horlogemaker, wat ondertussen reeds gebeurd is.

Op de nieuwe locatie wil ik een horloge- en klokken atelier opstarten zodanig dat ik de nodige fondsen kan opbouwen om de volgende stap in mijn leven te kunnen financieren. Ook klokken kan ik herstellen nadat ik het nodige gereedschap aangekocht heb.

Verder wil ik ook mijn eigen groenten en fruit kweken. Zo ben ik zeker dat het gezond is en ben ik bezig met iets.

Momenteel geniet ik een inkomensvervangende tegemoetkoming van FOD sociale zekerheid. Deze kan ik behouden in combinatie met een zelfstandige activiteit.

Ruben decloedt
decloedtruben@gmail.com
(0496)12 81 49